

1. Obiekt

KAMIENICA MIESZKALNA

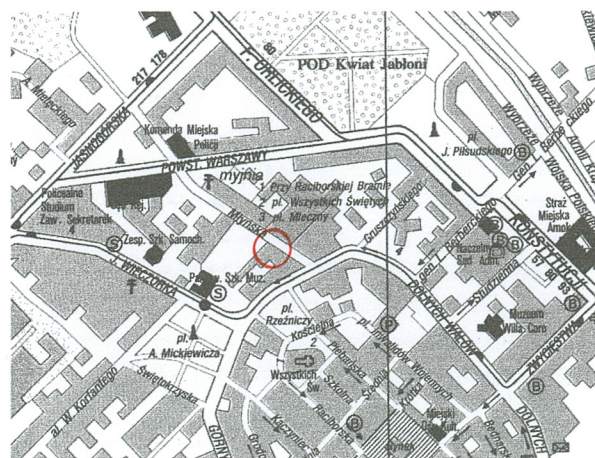
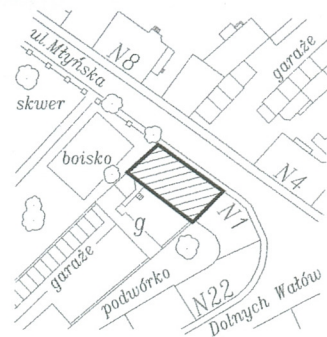
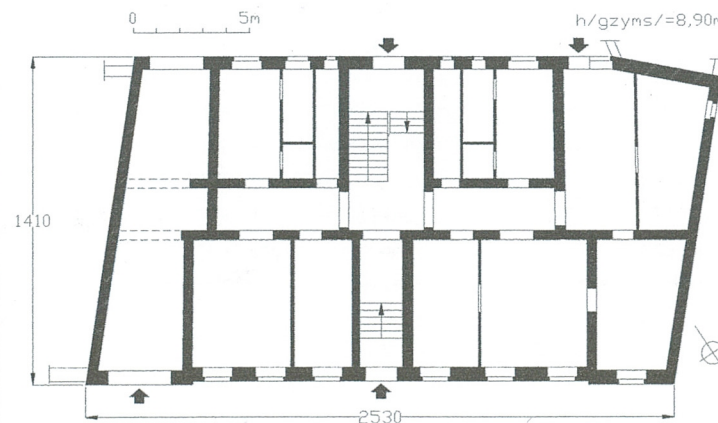
2. Czas powstania

ok. 1900 r

3. Miejscowość

GLIWICE

11. Zdjęcie, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

4. Adres

ul. Młyńska 3
41-100 Gliwice

nr działki: 249

ks. wiecz nr: KW

5. Przynależność administracyjna

województwo śląskie

powiat Gliwice

gmina Gliwice

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Gleiwitz, Grosse Mühlstraße 3

7. Przynależność administracyjna do 31.12.1998 r

województwo katowickie

gmina Gliwice

8. Właściciel i jego adres

współwłasność: gmina Gliwice, ul.
Zwycięstwa 21, mieszkańcy, loco;
41-100 Gliwice

9. Użytkownik i jego adres

jw.;

10. Rejestr zabytków

nr:

data

12. Autorzy, historia obiektu, określenie stylu.

Od pocz. I. 80 XIX w. rozpoczęła się, mająca charakter wielkomiejski, intensywna zabudowa śródmieścia Gliwic. Na przełomie XIX i XX w. powstawały tu w przeważającej większości kamienice eklektyczno-secesyjne, a nieco później liczne budowle publiczne, także modernistyczne. Kamienica przy ul. Młyńskiej 3 (daw. Grosse Mülhstraße 3) stanowi przykład typowej kamienicy czynszowej, wzniesionej ok. 1900 r. Eklektyczna budowla była w 1909 r własnością Adolfa Schnapki, który występuje jako właściciel na projekcie instalacji wodno-kanalizacyjnej, opracowanym dla posesji. Adolf Schnapka był prawdopodobnie kamienicznikiem, w jego posiadaniu pozostawała również kamienica w rynku pod nr 23. Jednak inicjatorem powstania budynku był P. S., którego monogram zachował się w dekoracji skrzydeł drzwiowych wejścia głównego (prawdopodobnie krewny Adolfa). Elementy eklektyczne dominują w wystroju kamienicy, jednak wśród motywów dekoracyjnych we wnętrzu (dekoracja sztukatorska fasety stropu w jednym z mieszkań) widoczne również elementy secesyjne – motyw giętkich kwiatów. W okresie powojennym budynek został przejęty przez skarb państwa polskiego. Na pocz. lat 90-tych XX w. został skomunalizowany, a w ostatnich latach stał się współwłasnością gminy i mieszkańców, którzy wykupili mieszkania na własność.

13. Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

SYTUACJA. Gliwice — miasto na prawach powiatu, siedziba władz gminnych i starostwa powiatowego, położone na Wyżynie Katowickiej nad rzeką Kłodnicą, jej dopływem Bytomką i Kanałem Gliwickim, w zach. części GOP-u.

Opisywany obiekt usytuowany jest w ciągu zabudowy ulicznej ul. Młyńskiej, po jej pd. stronie. Ulica Młyńska znajduje się tuż poza granicami starego miasta, stanowiąc połączenie między ul. Dolnych Wałów, wytyczoną w miejscu przebiegu pn.– wsch. odcinka dawnych murów miejskich a ul. Powstańców Warszawy. Kamienica, wraz z towarzyszącą jej od pd. oficyną gospodarczą wypełnia nieregularną w kształcie posesję, której centrum stanowi wyznaczone przez zabudowę czworoboczne, nieregularne podwórze. Od wsch. opisywana kamienica łączy się z narożnym, późniejszym budynkiem, od zach. towarzyszy jej obecnie ogrodzony siatką skwer.

MATERIAŁ. KONSTRUKCJA. TECHNIKA.

Ściany. *Ściany zewnętrzne* murowane z cegły pełnej, tynkowane od wewnątrz. Fasada licowana żółtą cegłą w wątku główkowym, na tynkowanym cokole; bogaty eklektyczny detal architektoniczny fasady murowany, tynkowany (gzymsy, naczółki, szczyty) lub wyrabiany w tynku (obramienia otworów, profilowania, boniowanie, dekoracja płycin podokiennych i szczytów, fryz pod gzymsem głównym, zworniki); facjaty fasady ze szczytami szalowanymi deskami, ich daszki wsparte na ozdobnie zaciosanych beleczkach. Elewacje boczna i tylna licowane czerwoną cegłą ceramiczną w wątku krzyżowym; elewacja boczna pozbawiona elementów detalu architektonicznego; elewacja tylna z detalem ceramicznym (szczyt, fryzy kostkowe, gzymsy).

Ściany wewnętrzne murowane z cegły pełnej tynkowane; część ścian wewnętrznych lokali mieszkalnych z indywidualnym współczesnym wykończeniem (glazura ścienna, płyty gipsowo kartonowe, boazeria); w sieni lamperia z współczesnych glazurowanych płytek ceramicznych w kolorze zielonym.

Sklepienia i stropy. W kondygnacji piwnic sklepienia ceramiczne odcinkowe i stropy odcinkowe na belkach stalowych; przejazd nakryty stropem Kleina na podciągach. W pomieszczeniach kondygnacji naziemnych stropy drewniane belkowe z tynkowanymi podsufitkami; w sieni i w części mieszkań wszystkich kondygnacji zachowała się w całości lub częściowo dekoracja sztukatorska stropów (w mieszkaniach trzeciej kondygnacji zachowana dekoracja faset, w czasie remontu zniszczeniu uległy natomiast rozety ornamentalne). Strop sieni z ornamentálną fasetą o neorenesansowych motywach zoomorficznych (potwory morskie), uzupełnionych elementami roślinnymi; fasety w pokojach mieszkania trzeciej kondygnacji ozdobione dekoracją roślinną o formach eklektycznych i secesyjnych oraz plecionką.

Wieżba dachowa. Konstrukcja dachu drewniana; wieżba na niskiej ścianie kolankowej, stolcowa, z trzema rzędami stolców, z których dwa rzędy wykorzystane w konstrukcji ścian mansardy, usztywniona w płaszczyźnie więzarów zastrzałami, mieczowana w kierunku kalenicowym.

Pokrycie dachowe. Dach kryty w połaciach frontowych nową dachówką bitumiczną, w połaciach podwórzowych papą na lepiku.

Posadzki i podłogi. W piwnicach posadzki z cegły; w sieni i w klatce schodowej zachowana oryginalna posadzka z wzorzystych, fakturowanych, kwadratowych płytek terakotowych, z motywem czworoliści i rozetek; mieszkania z współczesnymi podłogami i posadzkami o indywidualnym wykończeniu; na strychu i w mieszkaniach mansardowych podłogi drewniane deskowe; w przejeździe wylewka betonowa.

Schody. *Schody wewnętrzne.* W sieni i przedsionku podwórzowym murowane proste jednobiegowe schody z drewnianymi stopniami; bieg schodowy sieni na całą szerokość pomieszczenia. Klatka schodowa zlokalizowana w środku traktu podwórzowego; schody metalowe dwubiegowe powrotne ze spocznikami; przednózki ażurowe, podnózki wyłożone drewnem; biegi schodowe ograniczone drewnianą balustradą tralkową na toczonych słupkach, dźwigających profilowaną poręcz. Schody piwniczne jednobiegowe proste, murowane z cegły.

14. Kubatura 4640 m ³	15. Powierzchnia użytkowa 1120 m ²	16. Przeznaczenie pierwotne kamienica mieszkalna	17. Użytkowanie obecne kamienica mieszkalno-usługowa
18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja <p>⇒ 2000 r — remont dachu: wymiana pokrycia dachowego; remont szczytów fasady;</p> <p>⇒ 2006 r — remont klatki schodowej: lamperia z współczesnych kafli glazurowanych; renowacja schodów, uzupełnienie braków w balustradzie tralkowej, malowanie ścian;</p>		19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje) <p>Zachowany pierwotny wystrój fasady, z bogatym detalem eklektycznym oraz oryginalny rzut i bryła kamienicy, pochodzące z czasów budowy. Przekształceniu uległa elewacja podwórzowa – zmiana układu i kształtów otworów okiennych. W znacznym stopniu zachował się wystrój wnętrz; posadzka, stolarka drzwiowa, sztukatorka stropów i ścian, piece.</p> <p>Stan techniczny budynku średni; obiekt po remoncie dachu i klatki schodowej, trwa remont kapitalny dwóch mieszkań. Ściany zawilgocone w dolnych partiach, mocno zawilgocone piwnice, ślady zagrzybienia ścian w mieszkaniach parteru; elewacje ze śladami wilgoci i zaciekami w górnych partiach (gzyms i fryz fasady); zabrudzenia fasady, drobne ubytki w detalu i licu ścian.</p>	
		20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie <p>⇒ ochrona konserwatorska bryły i rzutu budynku oraz wystroju fasady i zachowanej stolarki okiennej i drzwiowej; ochrona i konserwacja zachowanego wyposażenia wewnętrznego: posadzki sieni i klatki schodowej, stolarki drzwiowej, sztukatorki i pieców;</p> <p>⇒ likwidacja niedokładności i nieszczelności w pokryciu dachowym na kossach;</p> <p>⇒ założenie izolacji przeciwwilgociowej i osuszenie piwnic;</p> <p>⇒ remont fasady: oczyszczenie elewacji, renowacja detalu architektonicznego;</p> <p>⇒ remont stolarki okiennej i drzwiowej;</p>	

<p>21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ archiwum Urzędu Miejskiego w Gliwicach: plany Gliwic z lat 1911 i 1929, w skali 1: 10000, z uwidocznionym zarysem budynku; ▪ archiwum Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. – akta posesji Grose Mühlstraße 3, sygn. B/VIII/192: <ul style="list-style-type: none"> —— korespondencja właściciela posesji, Adolfa Schnapki, z urzędem policji budowlanej, dotycząca założenia instalacji wod.-kan. i opłat za wodę i ścieki, z lat 1909–1911; —— projekt instalacji wodno-kanalizacyjnej z 10.06.1910 r, autorstwa inż. P. Hoffmanna, z akceptującymi podpisami urzędników magistratu, zawiera: rzuty kondygnacji piwnic i przyziemia kamienicy i oficyny, przekrój poprzeczny oraz uproszczony plan sytuacyjny; 	<p>24. Uwagi różne.</p> <hr/> <p>25. Opracował</p> <p>tekst ..... PDZ ALMA Jacek Sawiński 5.10.2006</p> <p>plany i rysunki ..... PDZ ALMA Jacek Sawiński 5.10.2006</p> <p>zdjęcia ..... PDZ ALMA Jacek Sawiński 5.10.2006</p> <p>miejsce przechowywania negatywów: archiwum autora</p> <p>Karta po wypełnieniu podlega ochronie na podstawie przepisu prawa autorskiego</p>
<p>22. Bibliografia</p> <p>Studium hist. – konserwatorskie miasta Gliwice., cz. II, T. III, cz. I., Śródmieście. Katalog Zabytków Architektury., Gliwice 2000, opr. S.C. Pracownia Urbanistyczna „Plan”, mpis w archiwum WUOZ Katowice.</p>	
<p>23. Źródła ikonograficzne i fotografia (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)</p>	<p>27. Załączniki</p> <ul style="list-style-type: none"> * wkładka nr 1: cd. opisu; * wkładka nr 2: spis fotografii; fragment arch. planu instalacji wodociągowej z 1909 r; zdjęcia; * wkładka nr 3: zdjęcia; * wkładka nr 4: zdjęcia; fragm. arch. planu Gliwic;

1. Miejscowość

GLIWICE

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

KAMIENICA MIESZKALNA, Młyńska 3

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

cd. opisu;

Otworki. Otworki okienne. Otworki okienne fasady ujednolicone, w regularnym gęstym układzie, różnią się w kondygnacjach formą obramień; kształt prostokątów stojących z prostymi zamknięciami; otworki kondygnacji mansardowej mniejsze, smuklejsze, zamknięte odcinkowo, nawiązują do nich kształtem zamknięć wnęki, w których umieszczono otworki okienne przyziemia; okienka piwniczne w osiach, małe, w kształcie prostokątów leżących. Zachowana częściowo oryginalna stolarka okienna – okna skrzyńkowe, dwuskrzydłowe z profilowanym ślimieniem przechodzącym w krzyżu pozornym, listwy przyrmykowe ozdobione stylizowanymi kanelowanym pilastrami z wolutowymi głowicami; pozostałe okna wymienione współcześnie na zespolone, z PCW, z zachowanymi podziałami. Otworki elewacji tylnej częściowo, w partii środkowej, współcześnie przekształcone, niektóre zamurowane; wszystkie w kształcie prostokątów z prostymi zamknięciami; największe otworki w osi wejścia podwórzowego, stanowią oświetlenie klatki schodowej; otworki zewnętrznych osi o wymiarach i proporcjach analogicznych do otworków fasady; między nimi i klatką schodową dwie osie małych okien pomieszczeń sanitarnych i pomocniczych (w znacznym stopniu przekształcone). W elewacji podwórzowej wszystkie okna współcześnie wymienione, w większości zespolone, z PCW, jedno- lub dwuskrzydłowe. W elewacji bocznej dwa nieregularnie rozmieszczone, wtórne otworki okienne, z współczesnymi oknami z PCW.

Otworki drzwiowe zewnętrzne. Otwór wejścia głównego zlokalizowany w osi środkowej fasady; smukły, prosto zamknięty otwór, podobnie jak otworki okienne przyziemia umieszczony w odcinkowo zamkniętej wnęcie z wolutowym zwornikiem; zachowana oryginalna stolarka drzwiowa; drzwi dwuskrzydłowe prostokątne, ramowo-płycinowe, z wysokim nadświetlem; skrzydła drzwiowe z bogatą dekoracją snycerską – motywy architektoniczne i ornamentalne w typie dekoracji manierystycznych, z dominującym ornamentem okuciowym, uzupełnionym ornamentem cekinowym i stylizowanymi elementami roślinnymi oraz manierystycznym detalem architektonicznym (aedicule na pilastrach kandelabrowych; środkowe płyciny pierwotnie przeszklone, ozdobione dekoracyjną kratą, obecnie zasłonięte sklejką; w górnych kwadratowych płycinach tonda z ozdobnym monogramem imienia i nazwiska właściciela; P.(aul ?) S.(chnapka); nad wydatnym profilowanym ślimieniem z ząbkowaniem dwudzielne nadświetle, z podrzeźbianymi słupkiem w formie kanelowanego pilastra. Wejście podwó-

rzowe na klatkę schodową – otwór prostokątny, o przysadzistych proporcjach, z dwuskrzydłowymi drzwiami ramowo-płycinowymi. W osi wsch. budynku usytuowano przejazd, od frontu zamknięty współczesną dwuskrzydłową bramą ramowo-płycinową, z czterodzielnym nadświetlem; otworki bramne prostokątne z prostymi zamknięciami.

Otworki drzwiowe wewnętrzne. Zachowane oryginalne przejście z wąskiej sieni na klatkę schodową; wysoki, zamknięty prosto otwór, z dwuskrzydłowymi ramowo-płycinowymi, przeszklonymi w ponad połowie drzwiami wahadłowymi, ozdobionymi w dolnych płycinach dekoracją snycerską z ornamentu okuciowego. W przejściach z klatki schodowej do mieszkań oraz w otworach drzwiowych w mieszkaniach w dużym stopniu zachowana w całości lub częściowo oryginalna stolarka drzwiowa. Wejścia do mieszkań w kształcie wysokich prostokątnych otworków zamkniętych odcinkowo; drzwi dwuskrzydłowe, prostokątne, ramowo-płycinowe, pierwotnie przeszklone w $\frac{3}{4}$ wysokości skrzydeł (obecnie przeszklenia zastąpione współczesnymi płycinami), z odcinkowo zamkniętym dwudzielnym nadświetlem nad wydatnym profilowanym ślimieniem z ząbkowaniem. Otworki drzwiowe w mieszkaniach z prostymi zamknięciami, w różnych wymiarach, z drzwiami ramowo-płycinowymi jedno- lub dwuskrzydłowymi, w zależności od funkcji i rangi pomieszczenia; amfiladowe przejścia między pokojami i wejścia z korytarza do pokoi ozdobione stiukowymi supraportami o neorokokowych formach.

RZUT. Budowla założona na rzucie nieregularnego równoległoboku, o osi podłużnej wsch.– zach. Kształt budynku wymuszony kształtem posesji. Elewacje boczne ustawione ukośnie w stosunku do elewacji dłuższych, zach. – pod nieco większym kątem, co sprawia, że nie są równoległe względem siebie. Fasadą budynku zamknięta dwoma skrajnymi prostokątnymi, jednoosiowymi, płytkimi ryzalitami. Elewacja podwórzowa z nieznacznym załomem, oddzielającym dwie osie zach. W tej części kamienica połączona z dwuskrzydłową gospodarczą oficyną, założoną na rzucie zbliżonym do odwróconej litery L, z którą tworzy, zabudowane z trzech stron trapezoidalne podwórze.

BRYŁA. Budynek w ciągu zabudowy ulicznej, połączony od wsch. z sąsiednią narożną kamienicą; trzykondygnacyjny, z piętem mansardowym, w całości podpiwniczony, nakryty dachem półmansardowym. Bryła od frontu rozczłonkowana symetrycznymi, skrajnymi, jednoosiowymi ryzalitami fasady, zwieńczo-

nymi neorenesansowymi szczytami ze spływami. We frontowej połąci dachowej trzy facjaty nakryte własnymi daszkami naczółkowymi. Elewacja boczna zamknięta schodkowym, ściętym ukośnie szczytem. W elewacji podwórzowej akcentowana w partii dachowej oś klatki schodowej, którą wieńczy niewielki szczyt z obeliskami u nasady i w ściętym wierzchołku. Kamienica w części zach. elewacji podwórzowej łączy się z oficynową zabudową gospodarczą, tworząc wraz z nią otoczone z trzech stron wewnętrzne podwórze, zamknięte z czwartej strony, ceglany murem, znaczącym granicę wsch. posesji.

Elewacja pn. – fasada – trzykondygnacyjna; dziewięcioosiowa, rozczłonkowana skrajnymi jednoosiowymi ryzalitami; kompozycja symetryczna i dośrodkowa, z głównym otworem wejściowym na osi środkowej, sugerująca proporcjonalność układu; nieregularności rzutu zamaskowano różnicami w szerokości ryzalitów – ryzalit wsch. szerszy. Elewacja na gładko tynkowanym cokole, w wyższych kondygnacjach licowana żółtą cegłą w wątku główkowym, z bogatym eklektycznym detalem tynkowym; przyziemie wyróżnione boniowaniem pasowym. Artykulacja przeprowadzona gęstym regularnym rytmem ujednoliconych otworów okiennych, różniących się w kondygnacjach formą obramień; otwory przyziemia umieszczone w małych, odcinkowo zamkniętych, otynkowanych wnękach z konsolowymi zwornikami; otwory drugiej kondygnacji w profilowanych obramieniach, zwieńczonych trójkątnymi naczółkami, ozdobionymi w polach dekoracją ornamentalną, o powtarzającym się motywie heraldyczno-roślinnym (tarcza herbowa z mięsistymi labrami), podobna dekoracja wypełnia pola prostokątnych płycin podokiennych (dwie tarcze herbowe z labrami i korona rangowa z czterema pałkami); w trzeciej kondygnacji okna ujęte w profilowane obramienia, z profilowanymi podokiennikami na wspornikach. Artykulacja wertykalna przeprowadzona systemem gzymsów: cokołowym, kordonowym pierwszej i drugiej kondygnacji, podokiennym drugiej kondygnacji i szerokim, profilowanym, wieńczącym, z poprzedzającym go fryz z czworoliści wpisanych w okręgi bezpośrednio nad otworami okiennymi trzeciej kondygnacji. Ryzality wyróżnione zwieńczeniem – trzy odcinkowe arkadki na wspornikach wspierają profilowany gzyms główny, nad którym neorenesansowe jednoosiowe szczyty ujęte w wolutowe spływy, ozdobione motywami wachlarzowymi, w trójkątnych naczółkach szczytów dekoracja heraldyczno-roślinna – w polu tarczy herbowej litera S, stanowiąca odniesienie do nazwiska właściciela kamienicy, P. Schnapki, wierzchołkach szczytów sterczyny.

Elewacja podwórzowa, pd. – trzykondygnacyjna; jedenastoosiowa; na tynkowanym cokole, licowana cegłą w wątku krzyżowym; silne akcenty horyzontalne tworzą zróżnicowane gzymsy kostkowe – kordonowe i wieńczący; otwory okienne w części środkowej w znacznym stopniu przekształcone, małe o zróżni-

cowanych proporcjach i wymiarach, rozmieszczone nieregularnie w czterech osiach, rozdzielonych osiá dużych otworów okiennych klatki schodowej, umieszczonych nad wejściem podwórzowym; klatka schodowa i otwór drzwiowy akcentowane w partii dachu szczytem; pozostałe otwory okienne o proporcjach i wymiarach analogicznych do okien fasady; elewacja podwórzowa łączy się w dwóch zach. osiach przyziemia z oficyną gospodarczą; w sąsiedniej osi otwór@ wejściowy lokalu usługowego, z współczesnymi drzwiami i witryną.

Elewacja boczna, zach. – pierwotnie zasłonięta sąsiednią zabudową, obecnie licowana cegłą, z dwoma wtórnymi otworami okiennymi w nieregularnym układzie.

WNĘTRZE. Na każdej kondygnacji po dwa mieszkania rozdzielone osiową frontową wąską sienią i nieco szerszą dwubiegową klatką schodową w trakcie podwórzowym. Układ wewnątrz dwuipółtraktowy w osi podłużnej, ze środkowym korytarzem, rozdzielającym frontowe pokoje mieszkalne od podwórzowych pomieszczeń kuchennych i sanitarnych. Symetryczny układ pomieszczeń zaburzony w części zach. przyziemia, gdzie mieści się lokal usługowy z własnym zewnętrznym otworem drzwiowym od strony podwórza. W osi wsch. przyziemia przejazd, umożliwiający dostęp z ulicy na wewnętrzne podwórze kamienicy.

WYPOSAŻENIE. Oprócz oryginalnego wystroju fasady wraz z częścią stolarki okiennej i drzwiowej zewnętrznej, kamienica zachowała znaczą część wystroju wewnętrznego, pochodzącego z okresu budowy i zdradzającego oznaki przełomu stylowego: wystrój klatki schodowej z posadzką i stalowymi schodami z eklektyczną drewnianą balustradą tralkową, stolarka drzwiowa wewnętrzna, w mieszkaniach uzupełniona neorokokową dekoracją ornamentalną w supraportach, sztukatorką stropów, z eklektyczną, a także secesyjną dekoracją ornamentalną w fasetach i, nielicznie zachowanych rozetach; w mieszkaniu trzeciej kondygnacji zachowały się dwa eklektyczne piece kaflowe.

INSTALACJE: wodno-kanalizacyjna, elektryczna, c.o., telefoniczna, gazowa (z sieci miejskiej).

1. Miejscowość

GLIWICE

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

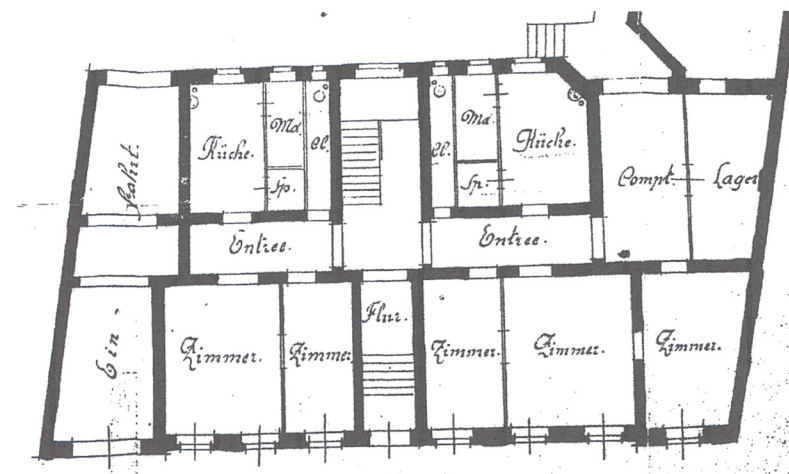
KAMIENICA MIESZKALNA, Młyńska 3

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

spis fotografii; fragment arch. planu instalacji wodociągowej
z 1909 r; zdjęcia;

SPIS FOTOGRAFII

1. Widok budynku od pn.
2. Dwie dolne kondygnacje fasady, widok od wsch.
3. Elewacja boczna, zach.
4. Zach. część elewacji podwórzowej, pd.
5. Wsch. część elewacji podwórzowej z przejazdem.
6. Szczyt ryzalitu fasady.
7. Szczyt wieńczący oś klatki schodowej w elewacji podwórzowej.
8. Drzwi wejścia głównego.
9. Przejazd.
10. Okno drugiej kondygnacji fasady.
11. Fragment fryzu pod gzymsem wieńczącym fasady.
12. Sień i przejście do klatki schodowej.
13. Drzwi z klatki schodowej do mieszkania.
14. Klatka schodowa.
15. Fragment mieszkania w trzeciej kondygnacji.
16. Strop sieni.
17. Dekoracja sztukatorska jednego z mieszkań.
18. Zachowany piec w mieszkaniu trzeciej kondygnacji.
19. Zachowany piec w mieszkaniu trzeciej kondygnacji.
20. Korytarz piwniczny.
21. Schody do piwnicy.
22. Fragment więźby dachowej.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

1. Miejscowość

GLIWICE

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

KAMIENICA MIESZKALNA, Młyńska 3

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

zdjęcia;

8.

9.

10.

11.

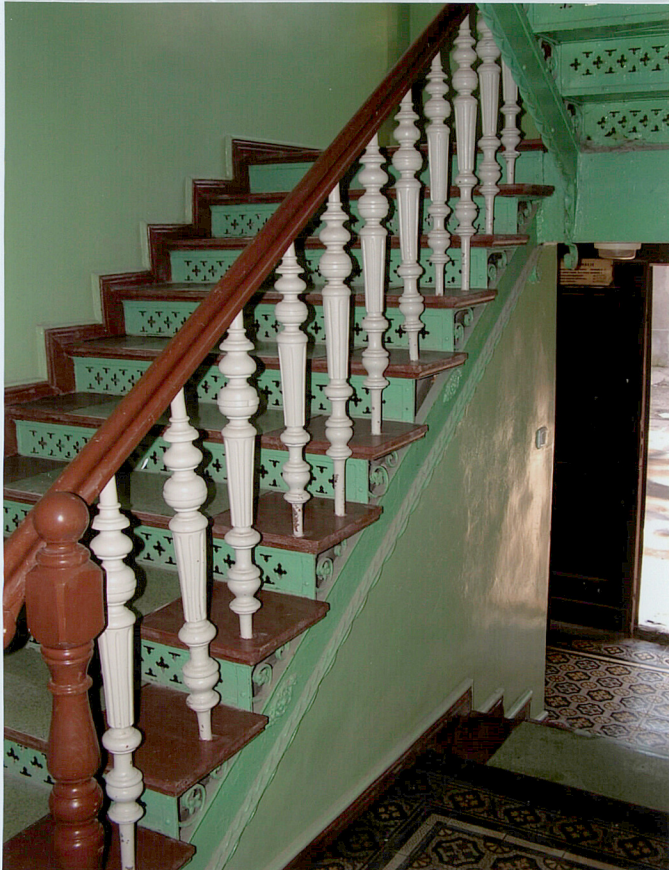
12.

13.

14.

15.

1. Miejscowość

GLIWICE

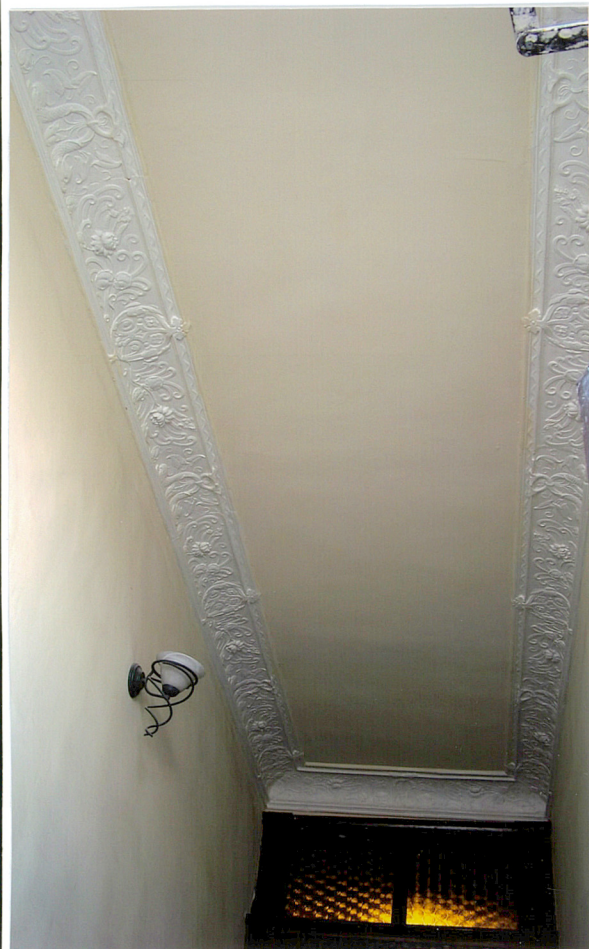
2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

KAMIENICA MIESZKALNA, Młyńska 3

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

zdjęcia; fragment planu arch. Gliwic z 1923 r

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

